

Kutya macska barátság

Sokan lehetetlennek tartják, hogy ezt a két állatfajt össze lehet egymással szoktatni, pedig ez mégsem mindig elképzelhetetlen.

Akkor van a legkönnyebb dolgunk, ha mind a kutya, mind a macska kölyökkorban, lehetőleg egyidőben érkezik a családba. A kölykök egyik alapvető tulajdonsága a kíváncsiság, és az idegen felfedezésének alapvető ingere. Minden érdeklő őket, így az első ismerkedéskor bennük a kíváncsiság dominál, nem pedig a vadászösztön. A kölyökmacskák egyik védekezési reakciója, hogy ha félnek, hátukat begömbítik, felpúposítják, szőrüket felmereszti, fűznek, morognak, farkuk olyan lesz, mint a WC kefe, oldalvást futnak, vagy szökdecselnek. A szőrmeresztésnek az a célja, hogy a valódinál minél nagyobbak lássa őket az „ellenfél”, és meghátráljon. Akármennyire nevetségesnek is tűnik ez a színészkedés, ha kellő elszántsággal, és bátorsággal adja elő a macska, akkor akár egy kutyát is meg tud futamítani, de legalábbis időt nyer a menekülésre, amíg az első meglepődöttségéből felocsúdik.

Ez a harciasság azonban nem jellemző mindegyik kölyökmacskára, hiszen van olyan is, amelyik rögtön elfogadja a másik felet, de ha mégsem így lenne, akkor is maximum 1 hétig szokott tartani a mosolyszünet.

A kölyökkutyák általában nagyobb testűek, és sokkal vehemensebben szoktak közeledni az új társhoz, mint a cicák. Néha szó szerint lehengerlőek, amit nem minden macska visel el, ezért a cicák jobbnak tartják, ha gyorsan menekülőre fogják a dolgot. A menekülés azonban a kutyából üldözési ösztönt vált ki, és aztán nincs megállás. Ennek tudatában jobb, ha az ismerkedés első pár napjában mindenképpen csak felügyelettel engedjük össze a két nebulót, hogy ha kell, idejében közbe tudjunk avatkozni. Ezek a „csaták” nem szoktak „vére menőek” lenni, de esetleg olyan lelki sérülést okozhatnak (főleg a macskáknak), amelyek egy életre meghatározzák a másik faj tagjaival való további kapcsolatteremtés módját.

Ha felnőtt macskát próbálunk meg összeszoktatni kölyökkutyával, arra mindig vigyázzunk, hogy a macska veszély esetén kiengedi a karmait, odakap, és a befelé görbülő karmok bizony csúnya sérüléseket tudnak okozni. Bár ezek a pofonok helyre szokták tenni a kölyökkutyákat, mégis jobb megelőzni a nem kívánt sérüléseket.

Felnőtt kutya és kölyökmacska esetében a veszély más jellegű: egy kifejlett kutya testsúlya és ereje jóval felülmúlja a kölyökmacskáét. Ha a kiscica nem szimpatikus a kutyának, sőt, ha az még védekezik, fúj, esetleg megpróbál karmolni, akkor ez mindenképpen kiváltja a kutya agresszív hajlamait, és ennek sajnos sokszor nem lesz jó vége. Hallani olyan ebekről, amelyeknek a lelkén már sok kölyökmacska lelke szárad, legalább mi ne alakítsunk ki ilyen szituációt.

Arra mindig figyelni kell, hogy az az állat, amelyik már régebb óta családtag, tehát prioritása (elsőbbisége) van, bizony nem veszi szívesen, hogy mi, egyszer csak egy új jövevénnyel állítunk be, és még elvárjuk tőle, hogy szeresse is az idegent. Ennek mindig sértődés szokott a vége lenni. Macskák esetében ez igen látványos: szinte átnéznek rajtunk. Sértődötten sétálnak fel, s alá a lakásban, vagy csak egyszerűen elbújnak. Nem esznek, és még a legfinomabb falatokat is otthagyják, akármilyen éhesek is. A kijáró macskák esetleg napokig nem jönnek haza. A nem-evés macskáknál esetenként sárgasághoz is vezethet.

Másik fontos szabály, hogy az új jövevénnyel való foglalkozás semmiféleképpen ne menjen a hosszabb ideje tartott állat rovására. Az új jövevénynek is legyen meg a maga saját kijelölt helye, vacka, edénye, pórása, stb. Van olyan macska, amelyik nem megy el az illemhelyre, ha azt már egy másik macska használta, és ilyenkor bizony felborul a szobatisztaság. Ezért nem szabad őt megbüntetni, 1-2 hétnek el kell telnie ahhoz, hogy a kezdetekben távolságtartó állatok lassacskán összeszokjanak, és ha „feldolgozták” a történeteket, akkor minden mehet a maga útján.

Minden csoda 3 napig tart – tartja a mondás. Amint megszűnik az újdonság varázsa (mind számunkra, mind a „befogadó állat számára), rendben lesz minden. Ha a jövevény kölyökkorú, és kellőképpen összeszokott felnőtt társával, akkor nagy hancúrozásoknak, „csatározásoknak” nézhetünk elébe. A kicsi ilyenkor szocializálódik, vagyis megtanulja mekkorát lehet harapni, meddig lehet elmenni a játékban, tehát mindenképpen tanul. A felnőtt, öregedő, korábban esetleg apatikus (bánatos, kedvtelen) állatot viszont teljesen megfiatalíthat egy ilyen kapcsolat: játékos lesz, szívesebben mozog, és jobban is eszik, ami gyakran a féltékenységnek, és az étel féltésének köszönhető.

Amint a példa mutatja, nem lehetetlen, amire vállalkozunk, csak az a lényeg, hogy az összeszoktatást felügyelettel, és ésszel csináljuk. Természetesen előfordulhat, hogy minden erőfeszítésünk ellenére az összeszoktatás nem sikerül. Ha lakótelepi lakásban lakunk, akkor vagy külön szobában tartjuk a két kedvencet, ami egy kicsit nehézkes, vagy valamelyiküket elajándékozunk. Ez ugyan nem a legjobb megoldás, de még mindig a legcélszerűbb. Ilyenkor mindig az állat érdekeit kell szem előtt tartani. Sokkal jobb, ha egy másik szerető gazdi egykéje lesz, semmint csupa stresszben élje le nálunk az életét.

Összeállította: Dr. Sütő András
Kisállatgyógyász klinikus szakállatorvos